

ဆုပြည့်စုံတွန်းစာပေ

သွေတာဟန်

လမင်းကြွတ်ည

မာန်ထက်ချီ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးမှ
ဒါရိုက်တာ - နေပိုင်
ဟိန်းဝေယံ၊ မေသန်းနု၊ စိုးမြတ်သူ၊ မြတ်ကေသီအောင်တို့နှင့်
ဗီဒီယိုဇာတ်ကားရိုက်ကူးနေသည့် ဝတ္ထု

အခန်း (၁)

(၁)

"နောက်ဆုံးအချိန်အထိ အမေတားချင်သေးတယ် သားရယ်...
မသွားပါနဲ့လားကွယ်"

ဒေါ်ယဉ်ရွှေက ... မိုးမြင့်သော်တာ၏ မြင့်မားသောအရပ်ကြီးကို
မော်ကြည့်ကာ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့်ပြောလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်သားပဲကိုမိုးရယ်၊ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ ရေရေရာရာ မရှိပဲနဲ့
မသွားပါနဲ့လားဟာ၊ ဒေါ်လေးယဉ်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပြီ၊ ပြီးတော့...
ဒေါ်လေးယဉ်မှာ အားကိုးမရှိဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းရယ်"

မကြာပွင့်ကလည်း ပြော၍ ရလိုရငြား မိုးမြင့်သော်တာကို
တားမြစ်စကားဆိုလိုက်မိပြန်သည်။ တကယ်တော့...
ရန်ကုန်ကိုသွားတော့မယ်ရယ်လို့၊ ရွာကနေ ပဲခူးကုန်းကားဂိတ်အထိပင် သူတို့
ရောက်လာကြပြီ၊ မိုးမြင့်သော်တာကိုလိုက်ပို့ဖို့ ဒေါ်လေးဒေါ်ယဉ်ရွှေနှင့်မကြာပွင့်တို့
ကားဂိတ် အထိ လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးမြင့်သော်တာစိတ်က ဆုံးဖြတ်ပြီးကိစ္စအတွက်... ဘယ်တော့မှ
နောက်မဆုတ်တတ်တာကို မကြာပွင့်သိပြီးဖြစ်၍ တားလို့လည်း ထူးခြားမှာ
မဟုတ်တာကို သိနေသည်။ သို့သော်... အမေကိုသနားစိတ်ဖြင့် စိတ်ပြန်
လည်လိုလည်ငြား မကြာပွင့်က ဒေါ်လေးယဉ်စကားကိုနင်းကာ ဝင်ပြော
လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

"သားကို မတားပါနဲ့တော့အမေ၊ သားစိတ်ကို အမေသိပါတယ်၊ သား
သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာမယ်၊ သူနဲ့တွေ့ရမှဖြစ်မယ်၊ သူဟာ... သားကို
ခုအချိန်ထိဘာလို့ဆက်သွယ်မလာတာလဲ၊ သားကို အမှိုက်စတစ်စလွှင့်ပစ် သလို
ဘာလို့ ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်ထားတာလဲဆိုတာ သူ့ကိုတွေ့ပြီး မေးရမှ ကြေနပ်မယ်အမေ"

တကယ်တော့... မိုးမြင့်သော်တာနှုတ်မှ ထိုသို့သောစကားများ ကို အကြိမ်များစွာပင် ကြားခဲ့ရပြီးဖြစ်ပါသည်။

"ကြာပွင့်... နင်လည်း ငါ့ကိုတားမနေပါနဲ့၊ ငါ နင့်ကိုပြောခဲ့ပြီး သားပဲ၊ ငါ့အ မေအရင်းဆတို့ ဒေါက်တာခင်လပြည့်ဝန်းကို တွေ့ အောင်ရှာ မယ်ဆိုတာ... ငါ့ရဲ့ခိုင်မာတဲ့ သံမိဌာန်ပဲ၊ ဒါကို... ဘယ်သူမှဖျက်လို့ မရဘူးဟာ"

မိုးမြင့်သော်တာက မကြာပွင့်ကို တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့်... အမေရော... ကြာပွင့်ရော... ယုံကြပါ။

ကျွန်တော့်မိခင်ကိုတွေ့အောင်ရှာတာဟာ အမေ့လောင်းရိပ်အောက်က ထွက်ပြေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာခင်လပြည့်ဝန်းကို မှီခိုချင်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေအရင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့ချင်ရုံသက်သက် ပါ၊ သားအပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ သိချင်ရုံသက်သက် ပါ၊ ဒီလောကမှာ... မိုးမြင့်သော်တာဆိုတဲ့ သူ့ရင်သွေးတစ်ယောက် အသက်ရှင်ရက်ရှိသေးတယ်... ဆိုတာကို သူသိအောင် ပြောပြရုံပါပဲ၊ ကြာပွင့်... ငါ့အမေအရင်းကို တွေ့ပြီးတာနဲ့ ငါ့ရွာကိုပြန်လာမှာပါ၊ ယုံပါ နော်..."

"သား... ဟိုရောက်ရင် မောင်အေးမောင်စကားကို နားထောင် နော်၊ ရန်ကုန်မှာ မသွားတတ်ပဲနဲ့ လျှောက်လည်းသွားမနေနဲ့ဦး"

တားမရနိုင်တော့မှန်းသိ၍ ဒေါ်ယဉ်ရွှေက ရှေ့ခရီးအတွက် မှာ ကြားစရာရှိသည်ကိုသာ စကားပြောင်းပစ်လိုက်တော့သည်။
ကိုအေးမောင်ဆိုသည်မှာ ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်နေသည့် သူတို့ ရွာမှ ရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုအေးမောင်က မိုးမြင့်သော်တာ အတွက် အနေအထိုင်နှင့်အလုပ်အကိုင်ကိုစီစဉ်ပေးမည်ဖြစ်ပါသည်။

"ဒေါက်တာခင်လပြည့်ဝန်းကိုတွေ့ထားပြီ"ဟူသော... သတင်းစကားကို ပေးပို့လိုက်သူမှာလည်း ကိုအေးမောင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

စကားပြောနေကြစဉ်မှာပင်... တောင်ငူမှထွက်လာသော အဝေး
ပြေးကားကြီးက ဟွန်းကိုရှည်လျားစွာတီးကာ ပဲနွယ်ကုန်းကားဂိတ်သို့
ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။ မိုးမြင့်သော်တာ ရန်ကုန်သို့ စီးနင်းလိုက်ပါ
သွားမည့်ကားပင်ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ငူ-ရန်ကုန်ကားကို လက်မှတ်ကြို ဝယ်ထားပြီး
ပဲနွယ်ကုန်းဂိတ်မှ ဖြတ်စီးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကားထိုးဆိုက်လိုက်သည်နှင့် စပယ်ယာက "ကိုမိုးမြင့်၊ ကိုမိုးမြင့်၊
ရန်ကုန်လိုက်မယ့် ကိုမိုးမြင့်ရှိလား"...ဟု အော်လာသည်။

မိုးမြင့်သော်တာက တစ်ခုတည်းသော လက်ဆွဲအိတ်ကလေး ကို...
မကြာပွင့်လက်ထဲမှလှမ်းယူရင်း...

"ကဲ- သားသွားတော့မယ်အမေ၊ အမေတို့လည်း ပြန်ကြတော့၊ ကြာပွင့်...
အမေ့ကို ကောင်းကောင်းခေါ်သွားနော်"

"အေးပါ..."

"ငါမကြာဘူး၊ ပြန်လာမှာ၊ သိလား"

မိုးမြင့်သော်တာက နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ကာ အဝေးပြေးကား
ပေါ်သို့တက်သွားလေသည်။

ပြန်ပါတော့ဆိုသော်လည်း... ဒေါ်ယဉ်ရွှေက မပြန်သေးပါ။
မိုးမြင့်သော်တာထိုင်သည့် ထိုင်ခုံနှင့်တည့်တည့် ကားနံဘေးမှာ သွားရပ်ကာ
သားဖြစ်သူကိုမော်ကြည့်နေသေးသည်။

ကားမှာအလုံပိတ်မှန်လုံကားမို့... အပေါ်နှင့်အောက် စကား လှမ်းပြော၍
မကြားရပါ။

မိုးမြင့်သော်တာသည် ကားအောက်မှမော်ကြည့်နေသော မိခင်
ကြီးကိုငုံ့ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ခွင့်လွှတ်ပါအမေ၊ အမေ့ကို

မချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ သားရင်ထဲကအမေက အမေဒေါ်ယဉ်ရွှေပါပဲ အမေ ရယ်...

မိုးမြင့်သော်တာက မကြည့်ရက်တော့၍ ဒေါ်ယဉ်ရွှေကိုခေါ်သွား ရန်
မကြာပွင့်ကို လက်ဟန်ဖြင့်ပြလိုက်သည်။

ကားသည်လည်း လမ်းကြိုခရီးသည်ကို ခေါ်ရုံမျှသာရပ်သည်မို့...
ခဏချင်းမှာပင် ပဲနွယ်ကုန်းဂိတ်မှထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ဒေါ်ယဉ်ရွှေနှင့်မကြာပွင့်တို့က လက်ပြရင်းကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။

မွေးစားမိခင်ကြီးနှင့်ချစ်သူတို့၏ ပုံရိပ်သည် ကားက အဝေးပြေး
လမ်းမကြီးအတိုင်း ချိုးကွေ့လိုက်သည်နှင့် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။
မိခင်ရင်းဖြစ်သော ဒေါက်တာခင်လပြည့်ဝန်းဆိုသူအား ရှာဖွေမည့် ခရီးစဉ်သည်
စတင်ခဲ့ပေပြီ။

XXXXX

အခန်း (၂)

၁ (က)

သားကလေး 'မိုးမြင့်သော်တာ'ကို လပြည့်ညသန်းကောင်ယံ အချိန်တွင်မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးမြင့်သော်တာကိုမွေးဖွားပေးခဲ့သူမှာ အမေ မယဉ်ရွှေကိုယ်တိုင် ပင်ဖြစ်လေသည်။ မယဉ်ရွှေက သူမကိုယ်တိုင်မွေးဖွားပေးခဲ့ပြီး မွေးကင်းစကတည်းက... သူမလက်ပေါ်ကြီးပြင်းခဲ့သော မိုးမြင့်သော်တာလေးကို သားအရင်းနှင့်မခြား တုန်နေအောင်ချစ်လေသည်။

မယဉ်ရွှေသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမများကို မွေးဖွားပေးနေသည့် ဝမ်းဆွဲသည်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူမကိုယ်တိုင်ကမူ ကလေးတစ်ယောက်မှ မမွေးခဲ့ဖူးပါချေ။

ဆိုရလျှင်... မိုးမြင့်သော်တာကိုမွေးစဉ်အချိန်က မယဉ်ရွှေ အိမ်ထောင်ပင်မကျသေးချေ။

မယဉ်ရွှေသည် နတ်သံကွင်းတစ်ရွာလုံးရှိ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ များကို မီးဖွားပေးခဲ့သလို တစ်ရပ်တစ်ရွာမှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်များကိုလည်း သူမအိမ်တွင် တည်းခိုနေထိုင်စေကာ မွေးဖွားပေးခဲ့ဖူးလေသည်။

သည်လိုဆိုတော့... မယဉ်ရွှေကိုအထင်အမြင်ကြီးစရာပင်ဖြစ် လေမည်။ တစ်ရပ်တစ်ရွာက ကိုယ်ဝန်သည်မိန်းမများက နတ်သံကွင်းလို ကျေးရွာဇနပုဒ်အထိလာရောက်ကာ မယဉ်ရွှေအိမ်မှာတည်းခိုနေထိုင်ပြီး ကလေးမွေးဖွားရသည်ဆိုတော့... မယဉ်ရွှေမှာ မီးဖွားသည့်ဖက်တွင် ကျွမ်းကျင်သော မီးယပ်သားဖွားဆရာဝန်မကြီးလား ထင်စရာရှိလေသည်။ တကယ်တော့...မယဉ်ရွှေသည် ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့နေနေသာသာ... ပညာကိုပင်ကောင်းစွာသင်ယူဖူးသူမဟုတ်ပါပေ။ ဝမ်းဆွဲအလုပ်မှာ... မိခင်

ဖြစ်သူလုပ်ခဲ့သောအလုပ်ဖြစ်၍ သင်ယူတတ်မြောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။
အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း အပျိုဘဝနှင့်ပင် အရပ်ဝမ်းဆွဲ လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မယဉ်ရွှေရှိသည့် ရွာငယ်နေပုဒ်အထိ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမများ
ကလေးလာမွေးသည်ဆိုသည်မှာအခြားကြောင့်မဟုတ်။ လင်ကောင်မပေါ်ပဲ
ဗိုက်ကြီးသူများ၊ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီးမှ ချစ်သူရည်းစားပစ်ပယ်ခံရသူများ တိုးတိုး
တိတ်တိတ်ရောက်လာကာ ဗိုက်ပြဿနာကိုဖြေရှင်းကြခြင်းသာဖြစ်ပါ၏ ။

နတ်သံကွင်းသည် ချောင်ကျသောဒေသတွင်ရှိသည့် ရွာကလေး
တစ်ရွာလည်းဖြစ်သည်။ မြို့နှင့်အဆက်အဆံနည်းသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ကိစ္စများကို...
မြို့အရပ်က မကြားသိအောင် ဖုံးဖိထားလို့ ရသည်။ သည်လို ကြောင့်...
တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကလေးမွေးဖွားလိုသူများသည် သတင်းကြား ဖြင့်
မယဉ်ရွှေထံရောက်လာကြခြင်းဖြစ်ပါ၏ ။

မယဉ်ရွှေသည် သင့်လျော်သောအကြေးငွေယူကာ... အိမ်တွင်
တစ်လကိုးသီတင်းလက်ခံပြီး ချက်ပြုတ်၍ လည်းကျွေးမွေး၊ ကိုယ်ဝန်
ဆောင်ကိုလည်းပြုစု၊ မွေးဖွားသည့်အခါမှာလည်း အန္တရာယ်ကင်း
အောင်မွေးဖွားပေးတတ်၍ တိတ်တဆိတ်ပြဿနာဖြေရှင်းလိုသူများအတွက်
အဆင်ပြေလှသည်။

ပြီးတော့... မယဉ်ရွှေသည် မစပ်စုတတ်၊ သူမထံအားကိုးတကြီး
ရောက်လာသောဒုက္ခသည်များ၏ ဒုက္ခအရင်းအမြစ်ကို စပ်စုမေးမြန်းခြင်း မရှိပါပေ။
အရပ်ထဲကိုပြန်လည် ဖောက်သည်ချခြင်းမျိုးလည်းမရှိ။ သူ တာဝန်ကို
ကျေပွန်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။
သည်အချက်ကလည်း...မယဉ်ရွှေအပေါ် အားကိုး ယုံကြည်လောက်သော
အချက်တစ်ခုပင်ဖြစ်လေသည်။

သည်လိုနှင့်... သားကလေး မိုးမြင့်သော်တာ၏ မိခင်သည်လည်း

မယဉ်ရွှေထံရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော... အနှစ် ၂၀ ကပေါ့။ လက်ရှိကာလ... ၁၉၉၈ ခုနှစ်
မှပြန်ရေတွက်လျှင် ၁၉၇၈ ခုနှစ်ကဖြစ်သည်။

မိုးမြင့်သော်တာလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရသော သူဌေး
သမီးမိန်းမချောလေးရောက်ရှိလာပုံကို မယဉ်ရွှေ ယခုထိ... မြင်ယောင်
နေမိပါသေးသည်။

+ + + + +

ထိုနေ့သည်... မိုးများသည်းထန်စွာရွာသွန်းနေသောနေ့တစ်နေ့
ဖြစ်သည်။ ဝါဆိုလမို့ မြစ်ချောင်းများ ရေကြီးချိန်လည်းဖြစ်ပါသည်။

မယဉ်ရွှေတို့ နတ်သံကွင်း-ရွာကလေးကိုရောက်အောင်...
ချောင်းတစ်ချောင်းကိုဖြတ်၍ လာရပါသည်။ မိုးအခါမို့ ချောင်းမကြီးမှာ
ရေပြည့်လျှံနေသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

နွေအခါတွင်... ချောင်းထဲရေနည်းချိန်၌ ယာယီဝါးတံတားထိုး၍
သွားလာရလွယ်ကူသော်လည်း... မိုးအခါများမှာမူ သွားရလာရတာ ဒုက္ခ
ရောက်လှပါသည်။ ချောင်းရေစီးမှာ ကြမ်းလှပြီး ရေစီးကြောင်းလည်း
မကြာခဏပြောင်းလဲနေတတ်၍ တံတားအသေထိုးထားရန်လည်း မလွယ် ကူပေ။
ထိုအခါက... နတ်သံကွင်းရွာတစ်ဝိုက် ပဲခူးရိုးမတောင်ကြော တလျှောက်သည်
သူပုန်များပေါများသောဒေသဖြစ်၍ လည်း... ခရီးလမ်း ပန်းချောမွေ့အောင်
သက်ဆိုင်ရာက ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်ချေ။

ယခုလိုမိုးရာသီများ၌ ... နွေလည်ခင်းမှာသာ ကူးတို့လှေဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ဝါးဖောင်ဖြင့်လည်းကောင်း... တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးသန်း နိုင်ပါသည်။

မိုးမြင့်သော်တာ၏ မိခင် ခင်လပြည့်ဝန်းတို့ ရောက်လာချိန်မှာ ...

ညကြီးမင်းကြီးအချိန်ဖြစ်ပေ၏။ မိုးများလည်း... သည်းထန်စွာရွာသွန်းနေချိန်ဖြစ်လေသည်။

မယဉ်ရွှေတို့သားအမိလည်းအိမ်တံခါးများပိတ်ကာ မိုးအေးအေး တွင် အိပ်စက်နေကြပြီ။ တစ်ရွာလုံးလည်း လူခြေတိတ်ကာ အိပ်မောကျနေ ချိန်ဖြစ်ပါ၏။

"ဗျူး... အရီးစိန်၊ အရီးစိန်၊ တံခါးဖွင့်ပါဦးဗျ"

တစ်ဖက်ကမ်းမှ ကူးတို့လှေသမား ကိုအောင်ချိန်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုအောင်ချိန်တို့လင်မယားမှာ မိုးအခါတွင် ရွာ၏ တစ်ဖက်ကမ်းကမ်းနား၌ တဲထိုးနေကာ ရွာနှင့်တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးတို့ ပို့နေသူဖြစ်ပါသည်။

ကိုအောင်ချိန်အသံကို ကျက်မိလိုက်၍ ... မယဉ်ရွှေမိခင်ကြီး ဒေါ်အေးစိန်က အိပ်ရာထဲမှထလိုက်သည်။

"ညကြီးမင်းကြီး အောင်ချိန်အသံပါလား၊ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်၊ ဟဲ့... ယဉ်ရွှေ၊ ကြားသလား၊ ထစမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့... အမေ၊ ကြားပါတယ်"

မယဉ်ရွှေ အိပ်ရာထဲမှထလိုက်ချိန်တွင် အမေက မီးခြစ်ကို ခြစ်ကာ... ရေနံဆီမီးအိမ်လေးကို ထွန်းလိုက်သည်။

မယဉ်ရွှေက တံခါးဖွင့်ပေးရန် တံခါးရှိရာထသွား၏။

"ဟဲ့- အပြင်ချောင်းကြည့်ဦး၊ အောင်ချိန်တစ်ယောက်ထဲ ဟုတ်ရဲ့လား၊ လူဆိုးသူခိုးတွေ ကပ်ပါလာဦးမယ်"

အမေ့စကားကြောင့် တံခါးဝနားရောက်မှ မယဉ်ရွှေတန့် သွားရ သည်။ အမေ့စကားကို အပြင်မှကိုအောင်ချိန်ကြားလိုက်ရသည်ထင်၏။

"ကျုပ်အောင်ချိန်ပါ အရီးစိန်ရဲ့၊ ဒီမှာ... အရီးစိန်တို့အိမ်ကို လာတဲ့ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့တာဗျ၊ မိန်းမနှစ်ယောက်"

"ဟင်..."

မယဉ်ရွှေက အမေပြောသည့်အတိုင်း သေချာအောင် ထရံပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

အပြင်တွင်ရပ်နေသည့် ကိုအောင်ချိန်နှင့်အတူ မိန်းမနှစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရ၏ ။ တစ်ယောက်က အသက်ကြီးကြီး၊ တစ်ယောက်ကတော့... မယဉ်ရွှေထက်ပင်ငယ်ဦးမည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

မယဉ်ရွှေကစိတ်ချစွာပင် တံခါးမင်းတုပ်ကိုဆွဲဖယ်၍ ဖွင့်လိုက်၏ ။

"အောင်ချိန်၊ ညကြီးမိုးချုပ်ဟယ်... နင့်ဟာက..."

ဒေါ်အေးစိန်က ဧည့်သည်မိန်းမနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"သူတို့က ညကြီးရောက်ချလာတာကိုးအရီးစိန်ရဲ့၊ သိတဲ့အတိုင်း ဟိုဖက်ကမ်းမှာက နေစရာမှမရှိတာ၊ ကျုပ်တို့တဲကလေးကလည်း... သေးသေးလေးရယ်၊ အရောက်လိုက်ပို့ပါဆိုလို့..."

"ကဲ... အထဲဝင်ကြလေ၊ အို... မိုးတွေလည်းစိုရွဲလို့ပါလား"

ဒေါ်အေးစိန်က အိမ်ထဲသို့ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဧည့်သည်နှစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်လာသည့်အခါ... မီးအိမ်မှ အရောင်ဖြင့် ထင်ရှားစွာမြင်လိုက်ရသည်။ ထီးတစ်ချောင်းထဲကို နှစ်ယောက်ဆောင်းလာ၍ နှစ်ယောက်စလုံးပင် မိုးရေများရွဲစိုနေလေသည်။ မဝံ့မရဲဖြင့်... နောက်မှလိုက်ဝင်လာသော မိန်းကလေးမှာ မျက်နှာကိုငုံ၍ ထားသည်။ သို့သော်... သူမ၏ ဖြူဝင်းသောမျက်နှာလှလှ လေးက ရေနံဆီမီးအိမ်အလင်းအောက်၌ ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေလေသည်။

ထို့ပြင်... မိန်းကလေး၏ စူထွက်နေသောဝမ်းဗိုက်က ကိုယ်ဝန်

ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေလေ၏။ မြင်ရုံနှင့်ပင်... ဒေါ်အေးစိန် နှင့်မယဉ်ရွှေတို့ကနားလည်လိုက်လေပြီ။

"မိန်းကလေးတို့က ဘယ်ကလာကြတာလဲ၊ ဘယ်သူညွှန်လိုက်တာလဲ"

"တောင်ငူက မသက်ရီက ညွှန်လိုက်တာပါအဒေါ်"

အသက်ကြီးကြီးမိန်းမကြီးက သွက်သွက်လက်လက် ဝင်ပြောသည်။

မိန်းကလေးကတော့ ခေါင်းကိုငုံထားဆဲဖြစ်၏။

"ဒီကို မွေးဖွားဖို့လာတာပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့အဒေါ်၊ ဒီမှာ... မသက်ရီရေးပေးလိုက်တဲ့စာ..."

မိန်းမကြီးက သားရေလွယ်အိပ်ထဲမှစာကို ထုတ်မည့်ဟန်ပြင်၏။

"စာကထားပါ၊ ငါလည်း ညကြီးမဖတ်နိုင်ပါဘူး၊ ညီးတို့သာ နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်သွားအောင် အဝတ်လဲကြ၊ ယဉ်ရွှေ၊ မီးလေးဖိုလိုက်ပါဦးဟယ်..."

"ကျုပ်ပြန်မယ်၊ အရီးစိန်"

အဝတွင်ရပ်နေဆဲ ကိုအောင်ချိန်ကပြောလိုက်သည်။

"ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကူးတို့ခပေးရဦးမယ်၊ ရော့ - ငါ့မောင်၊ ငါးကျပ်၊ လိုက်ပို့တာကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်"

မိန်းမကြီးက လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ပေးလိုက်ရာ ကိုအောင်ချိန်ကယူပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ တကယ်တော့... ဟိုဖက်ကမ်းနှင့်သည်ဖက်ကမ်းကူးသည့် ကူးတို့ခမှာ တစ်ယောက်မှတစ်ကျပ်သာကျသည်။ ညလည်းဖြစ်၊ မိုးလည်းရွာနေ၍ ကိုအောင်ချိန်က ငါးကျပ်တောင်းခြင်းဖြစ်၏။

ဧည့်သည်နှစ်ယောက် အဝတ်လဲပြီးချိန်တွင်... မယဉ်ရွှေမီးဖို
သည်မှာလည်း ပြီးသွားသည်။

ဒေါ်အေးစိန်က အအိပ်ပျက်သွားပြီးဖြစ်၍ ... ပြောင်းဖူးဖက်
ဆေးလိပ်ကြီးသောက်ကာ ထိုင်စောင့်နေ၏ ။

"အားနာလိုက်တာအဒေါ်ရယ်"

ဧည့်သည်မိန်းမက ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ရင်းပြောလိုက်သည်။

"တို့အတွက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မွေးမယ့်ဖွားမယ့်လူအချိန်
မတော်လာခေါ်လည်း ထလိုက်ရတာ ပဲ၊ ညီးတို့ပဲ ညကြီးမိုးချုပ် မိုးထဲ လေထဲမှာ
ရောက်အောင်လာတယ်အေ၊ မသကာ... မနက်မှ လာရော ပေါ့၊
ပဲနွယ်ကုန်းမှာအိပ်နေ... ရသားနဲ့ဟာ"

"လာမယ့်လာတော့ ခရီးဆုံးရောက်အောင်ဆိုပြီးလာလိုက် တာပါအဒေါ်၊
ရထားက လမ်းမှာပျက်ပြီး နောက်ကျသွားတာ"

"နို့- ဘယ်က လာကြတာတုံး"

"ရန်ကုန်ကပါ"

"ဪ... ဪ... အေးလေ၊ တို့ဆီမှာတော့ စိတ်ချပါ၊ ဒါနဲ့... ကိုယ်ဝန်က
ဘယ်နှလရှိပြီတုန်း၊ ကြည့်ရတာ ... ငါးလကျော် ခြောက်လလောက် ထင်ရဲ့"

ဒေါ်အေးစိန်က လက်သည်ပီပီ မှန်းဆပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့... ခြောက်လထဲမှာပါအဒေါ်"

"ငါ့နာမည်က အေးစိန်-တဲ့၊ ဟောဟိုက ငါ့သမီးက ယဉ်ရွှေ၊ ငါကတော့
အသက်ကြီးလို့ ဘေးကထိုင်ကြည့်ရုံပဲလုပ်တော့တယ်"

ဒေါ်အေးစိန်က ရှင်းပြသည်။

"မွေးတာဖွားတာအစအဆုံး ယဉ်ရွှေလုပ်လိမ့်မယ်၊ သူလည်း... အပျိုပေမယ့် ကလေးမွေးပေးတဲ့အလုပ်တော့ တော်တော်ကျွမ်းနေပါပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မသက်ရီကလည်း သေချာပြောပြလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မ နာမည်က မချောစု လို့ ခေါ်ပါတယ်အဒေါ်၊ သူ နာမည်ကတော့... ခင်လပြည့်ဝန်း- တဲ့"

"နာမည်ကလည်း ဆန်းပါ့တော်၊ ရန်ကုန်သူတွေများ... ကလေးမက ညီးသမီးလား၊ ဟုတ်မထင်ဘူး"

ဒေါ်အေးစိန်က မေးလည်းမေးရင်း သူ့အထင်အမြင်ကိုပါ တန်း ပြောချလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးစိန်လိုပင် မယဉ်ရွှေကလည်း သားအမိ မဟုတ်နိုင်တာကို တွေးမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... မချောစု ဆိုသောမိန်းမကြီးနှင့် ခင်လပြည့်ဝန်းဆိုသောမိန်းကလေးတို့မှာ အသွင် အပြင်ချင်း အတော်ပင်ခြားနားနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

"ကျွန်မသမီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကျေးဇူးရှင်များရဲ့သမီးပါ"

"ဪ..."

"ခင်လပြည့်ဝန်း ဒီရွာမှာ သားသမီးလာပြီးမွေးဖွားတယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိစေချင်ဘူးအဒေါ်"

"ဒါတော့... စိတ်ချ၊ တို့သားအမိက သူများကိစ္စ ဘယ်တော့မှမစပ်စုဘူး၊ အတင်းအဖျင်းလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ကိုယ့်တာဝန် ကျေအောင်လုပ်ပေးတယ်၊ တို့ရွာကလည်း သိပ်ခေါင်တာ ညီး အမြင်ပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါအဒေါ်၊ အဒေါ်တို့ကိုယ့်ပါတယ်၊ ခင်လပြည့်ဝန်းရဲ့ မိဘတွေက ဂုဏ်သရေရှိ သူဌေးသူကြွယ်တွေမို့ လူသိခံလို့မဖြစ်လို့ပါ"

သူ့အကြောင်းပြောနေသည့်တလျှောက်လုံး ခင်လပြည့်ဝန်း
ခေါင်းငုံ့ထားသည်ကို မယဉ်ရွှေသတိပြုမိသည်။ ခင်လပြည့်ဝန်းနှုတ်မှ ယခုအထိ
စကားတစ်လုံးမှ ထွက်မလာသေးပေ။

"ပြီးတော့... ခင်လပြည့်ဝန်းကိုယ်တိုင်က ဆေးကျောင်းသူတစ်
ယောက်ဆိုတော့..."

"ဘာ..."

"ခင်လပြည့်ဝန်းလေးက... ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့
ဆေးကျောင်းသူပါအဒေါ်၊ ဆေးကျောင်းမှာ ဒုတိယနှစ်ရောက်နေပါပြီ"

"ဒါနဲ့များအေ..ခုလိုဘဝရောက်တဲ့အထိ ဘာလို့အဖြစ်ခံတုန်း"

ဒေါ်အေးစိန်က အံ့သြတကြီးမေးလိုက်၏ ။

နဂိုကပင် ခင်လပြည့်ဝန်းကို စိတ်ဝင်စားနေသော မယဉ်ရွှေ သည်လည်း
ခင်လပြည့်ဝန်းကို အံ့သြစွာစိုက်ကြည့်နေမိ၏ ။ ခင်လပြည့်ဝန်းတော့
ငုံ့ထားသောခေါင်းက ပို၍ ပင် ငုံ့သွားလိုက် သေးသည်။ ရှက်ရှာတယ်ထင်ပါရဲ့။

"ဒါပဲနော်၊ တို့က... မွေးဖွားပေးရုံပဲလုပ်တာ၊ ဖျက်ချတာ တွေဘာတွေ
လုံးဝမလုပ်ဘူး၊ ငါ့ကို ဗိုက်ဖျက်ပေးဖို့တော့မတိုက်တွန်းနဲ့"

"မဟုတ်ပါဘူးအဒေါ်၊ ဖျက်ချင်ရင် ရန်ကုန်မှာလွယ်လွယ်လေး ပါ၊
မွေးဖို့လာတာပါ၊ ရန်ကုန်ကို သတင်းမပေါက်ကြားဖို့သာ လိုရင်းပါ"

"ဒါဖြင့်ပြီးရော... ကျန်တာတွေအားလုံးစိတ်ချ"

"ခင်လပြည့်ဝန်းက လျှပ်ပေါ်လော်လီလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ မဟုတ်
ပါဘူးအဒေါ်... ဒီလိုပါ..."

ဒေါ်ချောစုက ခင်လပြည့်ဝန်းအကြောင်းပြောပြဖို့ဟန်ပြင်သည်။
မယဉ်ရွှေနားစွင့်နေလိုက်၏ ။

သို့သော်... ဒေါ်အေးစိန်က ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

"သူများအကြောင်းတွေ ငါမသိချင်ပါဘူးအေ၊ ကိစ္စမရှိဘူး မပြောနဲ့"

ဒေါ်အေးစိန်က မပြောနဲ့ဟန့်တားသော်လည်း မယဉ်ရွှေကတော့
သိချင်နေသည်။

"ခင်လပြည့်ဝန်းလေးကို အထင်အမြင်သေးမှာစိုးလို့ပါ၊ ပြောပါရစေ၊
ခင်လပြည့်ဝန်းရဲ့ကိုယ်ဝန်ဟာ သူနဲ့စေ့စပ်ပြီးသားချစ်သူနဲ့ ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ပါအဒေါ်၊
ယူကြဖို့လည်းစီစဉ်ပြီးသားပါ၊ ဖြစ်ချင်တော့ ခင် လပြည့်ဝန်းရဲ့ချစ်သူဟာ
ကားတိုက်ခံရလို့ သေဆုံးသွားပါတယ်အဒေါ်"

"အို..."

မယဉ်ရွှေနှုတ်မှထွက်သွားသော အာမေဇိုတ်သံဖြစ်သည်။

"လူသိသူသိစေ့စပ်ပြီးသားဆိုလည်း ရဲရဲတင်းတင်း မွေးလို့
ရသားမဟုတ်လားအေ"

"ဒါပေမယ့်အဒေါ်ရယ်... ခင်လပြည့်ဝန်းလေးရဲ့ရှေ့ရေးက ရှိသေးလို့ပါ၊
ခင်လပြည့်ဝန်းဟာ ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဘဝမှာ ရှေ့ဆက် ရမှာတွေ
အများကြီးရှိသေးတယ်လေ၊ ပြီးတော့... တစ်ချိန် ဆရာဝန် ဖြစ်လာမှာ၊ သူ့ဘဝမှာ
အိမ်ထောင်ရက်သားပြုဦးမှာကိုး၊ အခုကိစ္စက...
သူလျှပ်ပေါ်လော်လည်တာမဟုတ်ပေမယ့် အပျိုစင်ဆိုတဲ့ဂုဏ်ကိုတော့
အပျက်ခံလို့မဖြစ်ဖူး မဟုတ်လား၊ ဒါ့ကြောင့်ပါ"

"ဒါဖြင့်... သူတက်နေတဲ့ဆေးကျောင်းကကော"

"တစ်နှစ်ထွက်ထားလိုက်ရတာ ပေါ့ အဒေါ်"

"ကောင်းပြီလေ၊ ငါတို့ကတော့... အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးမယ် ဆိုတာ
စိတ်ချပါ၊ ကဲ- ကဲ- မိုးလည်းတော်တော်ချုပ်နေပြီ၊ ညီးတို့လည်း ပင်ပန်းလာတာ၊

အိပ်ကြတော့၊ ယဉ်ရွှေ၊ သူတို့ကို အိပ်ရာပြင်ပေးလိုက်၊
တို့မှာတော့ခြင်ထောင်တစ်လုံးပဲရှိတယ်အေ့"

"ခင်လပြည့်ဝန်းအတွက်က အိပ်ယာအပြည့်အစုံ ယူလာပါတယ်၊
ကျွန်မအတွက်ပဲ လိုတာပါ၊ ကျွန်မကလည်း တစ်ပတ်ဆယ်ရက်
လောက်နေနိုင်မှာလေ၊ ခင်လပြည့်ဝန်းကိုထားခဲ့ပြီး တစ်လတစ်ခေါက်
လာကြည့်မယ်အဒေါ်"

XXXXX

အခန်း (၃)

၁ (၁)

သည်လိုနှင့် သားလေးမိုးမြင့်သော်တာ၏ မိခင်သည် သားလေးကို မမွေးဖွားမီ သုံးလေးလအလိုကပင် မယဉ်ရွှေတို့အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ဒေါ်ချောစုကတော့ တစ်ပတ်ပဲနေကာ ခင်လပြည့်ဝန်းကို ထားခဲ့ ပြီး ရန်ကုန်ပြန်သွားခဲ့သည်။ ဒေါ်အေးစိန်နှင့်မယဉ်ရွှေကို ခင်လပြည့်ဝန်း အတွက် လိုအပ်မည်ထင်သည့်ငွေအချိုးအစားကို ပုံ၍ ပေးခဲ့လေသည်။

ခင်လပြည့်ဝန်းမှာ အနေအထိုင်အေးလှပေသည်။ တစ်နေ့လုံး နေလို့ စကားတစ်ခွန်းပြောချင်မှပြောသည်။ မယဉ်ရွှေတို့ကမေးမှ ပြန်ပြောသည်။

စကားနည်းခြင်းမှာ မာနကြီးလို့တော့မဟုတ်ပါပေ။ သူဌေးသမီး ဖြစ်သော်လည်း မာနမကြီးရှာပေ။ သူမဘဝ၏ ကံကြမ္မာအကျိုးပေးကို ယူကြိုးမရဖြစ်နေဟန်တူပေသည်။

"ခင်လပြည့်ဝန်း၊ ကျွန်မတို့အိမ်မှာနေရတာ ပျော်ရဲ့လားဟင်"

မယဉ်ရွှေက မေးသည့်အခါ...

"ပျော်တယ်.. မပျော်တယ်.. မဟုတ်ပါဘူးအစ်မယဉ်ရွှေရယ်"

ထူးခြားမှုမရှိသောမျက်နှာပေးဖြင့် ဖြေလေသည်။

"လိုတာရှိရင်ပြောနော်၊ ခင်လပြည့်ဝန်းက သူဌေးသမီးလည်းဖြစ် တယ်၊ ရန်ကုန်သူလည်း ရန်ကုန်သူဆိုတော့... ကျွန်မတို့တောမှာ နေရ တာ အဆင်ပြေချင်မှပြောမှာပေါ့"

"အို.. ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးအစ်မယဉ်ရွှေ၊ ကျွန်မနေတတ်ပါတယ်"

"ကျွန်မတော့လေ... ခင်လပြည့်ဝန်းကိုသိပ်သနားတာပဲ"

"ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဪ... သူဌေးသမီး၊ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါရက်နဲ့ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေရလို့ပေါ့"

"ကံအကျိုးပေးပေါ့မယဉ်ရွှေရယ်၊ ကျွန်မကို သူဌေးသမီး... သူဌေးသမီးဆိုပြီး... သိပ်လည်းအထင်မကြီးပါနဲ့လေ၊ သူဌေးသမီးဖြစ် ပေမယ့်... ကံအကြောင်းမလှတော့လည်း.. အခုလို.. အစ်မယဉ်ရွှေတို့ဆီ တိတ်တိတ်ပုန်းရောက်လာရတာ ပဲမဟုတ်လား၊ တကယ်တော့..."

"အို... ခင်လပြည့်ဝန်းရယ်၊ အခုအဖြစ်က... ခင်လပြည့်ဝန်း လော်လည်လို့မှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ဝန်ကလည်း ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ပဲရှင်၊ သူမမျှော်လင့်ပဲဆုံးသွားရလို့သာ ခဏတဖြုတ်ပုန်းရှောင် နေရတာ မဟုတ်လား၊ နောင်တော့... အဆင်ပြေသွားမှာပါ"

"မထင်ပါနဲ့အစ်မယဉ်ရွှေရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဒီကလေးပိုက်ပြီး အိမ်ကိုဘယ်လိုပြန်ရမလဲဆိုတာ..."

"အင်းနော်... ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကလေးရတာ မသိစေချင်လို့ ဒီအထိလာမွေးပြီးမှ ကလေးကိုခေါ်ပြီးပြန်မယ်ဆိုတော့လည်း ဘာထူးမှာလဲ၊ မွေးပြီးရင် ခင်လပြည့်ဝန်း ဘယ်လိုလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲဟင်"

"ဒေါ်ချော စီစဉ်ပါလိမ့်မယ်အစ်မယဉ်ရွှေ"

"အို... ဒေါ်ချောစုက ခင်လပြည့်ဝန်းအတွက် အရေးပါလို့လား၊ သူက ကူညီရုံကူညီပေးတဲ့မိတ်ဆွေဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်ချောလာရင် ဖေဖေနဲ့မေမေတို့က ဘယ်လို စီစဉ်ဖို့မှာလိုက်တယ်ဆိုတာ... သိရမယ်လို့ပြောတာပါ"

"အင်း..."

နှစ်ယောက်စလုံး သက်ပြင်းပြိုင်တူချလိုက်ကြသည်။ မယဉ်ရွှေနှင့် ခင်လပြည့်ဝန်းတို့သည် နေ့စဉ်ပင်... ချောင်းကမ်း ဘေးတလျှောက်မှာ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်လောင်း မို့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားရှိစေရန် လမ်းလျှောက်ဖို့လိုသဖြင့်... မယဉ်ရွှေက အဖော်ရရန် လိုက်လျှောက်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ချောစုကတော့... ခင်လပြည့်ဝန်းမမွေးခင်အချိန်အထိ တစ်လတစ်ခေါက် မှန်မှန်ရောက်လာလေသည်။

ဒေါ်ချောစု တတိယမြောက်ရောက်လာသည့်အခေါက်တွင်... သားကလေးကိုမွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မွေးရက်နီးနေပြီမို့... ဒေါ်ချောစုက ခင်လပြည့်ဝန်းမွေးပြီးသည် အထိ စောင့်နေလေ၏ ။

+ + + + +

မိုးမြင့်သော်တာကို မွေးဖွားသည့်နေ့မှာ... သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ ဖြစ်လေသည်။

ညနေပိုင်းတွင်... ခင်လပြည့်ဝန်းဗိုက်စ၊နာလာပြီး သန်းကောင် ယံအချိန်မှာမွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်အေးစိန်တွက်ထားသည့်ရက် နှင့်ကွက်တိဖြစ်ပြီး... လွယ်လွယ်ကူကူ လျှောလျှော့ရှူရှူပင်မွေးဖွားနိုင်ခဲ့ ပါသည်။

"ယောကျ်ားလေးဟဲ့၊ အမလေး... တစ်တုံးတစ်ခဲ ချစ်စရာကြီး ပါလားတော်"

အနီးတွင်ထိုင်၍ ညွှန်ကြားနေသော ဒေါ်အေးစိန်က ပြောလိုက် လေသည်။

ကိုယ်တိုင်မွေးဖွားပေးသော မယဉ်ရွှေက ကလေးကို ငဲ့ကြည့်

လိုက်သည်။ ကလေးလေးက... အသားဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ ဝဝကစ်ကစ်နှင့်
ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

"ဘာလေးလဲဟင်..."

ခဏသတိလစ်သွားသည့် ခင်လပြည့်ဝန်းက လေသံယဲ့ယဲ့ဖြင့်
မေးလိုက်သည်။

"ယောကျ်ားလေးဟေ့... ခင်လပြည့်ဝန်း... ဟောဒီမှာ..."

မယဉ်ရွှေက ကလေးကို အနီးဖြင့်ထွေးပွေ့ရင်း ခင်လပြည့်ဝန်း
ကိုပြလိုက်၏ ။

"သားလေး... သား..."

"ခဏမှိန်းနေလိုက်ဦး ခင်လပြည့်ဝန်း၊ အားပြန်ပြည့်သွားအောင်"

+ + + + +

ကလေးတစ်ပတ်အရတွင် ဒေါ်ချောစုရန်ကုန်ပြန်သွားပြန်သည်။
ခင်လပြည့်ဝန်းမိဘများကို သတင်းပို့ရန်ဟုဆို၏ ။

မပြန်မီ... ဒေါ်ချောစုမှာသွားသောစကားများက... ကလေးအပေါ်
အကြင်နာတရားနည်းပါးလှကြောင်း ဖော်ပြနေပေသည်။

"အဒေါ်... ခင်လပြည့်ဝန်းကို ကလေးကိုနို့မတိုက်ပါစေနဲ့နော်"

"အလို... ဘာဖြစ်လို့တုန်း"

"ရင်သားအလှပျက်မှာ စိုးလို့ပါ၊ အအိုပုံပေါက်သွားမှာ စိုးလို့"

"ဖြစ်ရလေအေ... ကလေးအမေပဲ၊ ကလေးကိုနို့တိုက်ရမှာပေါ့"

"အဒေါ်ရယ်... ခင်လပြည့်ဝန်းက အပျိုလုပ်ပြီး ကျောင်းပြန်

တက်ရဦးမှာလေ၊ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီးသားလို ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ့အတွက်ပါ။"

ဒေါ်အေးစိန်က ဘာမှပြန်မပြောတော့။ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ် ကြီးကိုသာ ဆက်တိုက်ဖွာလိုက်ရာ မီးများရဲကနဲ... ရဲကနဲ ထသွားလေ သည်။

ဒေါ်အေးစိန်သည် ဒေါ်ချောစုပြောသောစကားကို မနာခံပါ။

"အဲဒီ မချောစုမှာ ကလေးမရှိဘူးလား။"

"ရှင်- ဘာဖြစ်လို့လဲဒေါ်လေး။"

"သူပြောသွားပုံက ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိလို့ပါအေ၊ သူ့သား သမီးဆိုရင်ကော သူနို့မတိုက်ပဲနေမလား။"

"သူ့မှာလည်း သားသမီးတွေရှိမှာပါဒေါ်လေး၊ အိမ်ထောင်ရှိ တယ်လို့တော့ပြောဖူးတယ်။"

"ဟင်... မချောစုအကြောင်း ညီးကောင်းကောင်းမသိဘူးပေါ့။"

ခင်လပြည့်ဝန်းက မျက်နှာပျက်ကာ ခေါင်းကိုငုံ့ထားသည်။

"ဒီလိုပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒေါ်ချောက ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးတွေလိုရင် လာလာပို့ပေးနေတဲ့သူပါ။ အိမ်ဖော်ပွဲစားဆိုပါတော့၊ ကျွန်မ... ဒီကို ဒီကိစ္စနဲ့ လာမယ်ဆိုတော့ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲ ကရော၊ နီးစပ်တဲ့အသိမိတ်ဆွေထဲကပါ ခေါ်မလာချင်ဘူးလေ... ဒေါ်ချော ကတော့ ဒါမျိုးတွေကျွမ်းပြီးသားဆိုပြီး သူ့ကိုနှုတ်လုံဖို့ပြောပြီး လိုက်ပို့ ခိုင်းရတာ ပါ။ ဒေါ်ချောဇာတိက ပင်လယ်ဖက်ကလို့ပြောပါတယ်၊ ကျန်တာတွေ ကျွန်မမသိဘူးလေ။"

"ဪ... ဒီလိုလား၊ ထားပါတော့၊ ကလေးကို နို့ပေးမတိုက် နဲ့လို့ပြောသွားတာတော့ ငါမကြိုက်ဘူးအေ၊ ဘဲနဲ့... ညီးလည်း ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့

နို့ထွက်ကောင်းနေတာပဲ၊ သားသည်မအေဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်
မိခင်နို့တိုက်ရမှာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်ဒေါ်လေးရယ်"

"တို့တောမှာ ကလေးကိုတိုက်စရာ နွားနို့ပဲရှိတယ်"

"ကျွန်မ၊ ကျွန်မသားလေးကို ကျွန်မနို့ပဲတိုက်မှာပါဒေါ်လေး"

"အေး... ဒီလိုမှပေါ့၊ ညီးကိုယ်တိုင်ရော တိုက်ချင်စိတ်ရှိရဲ့ လား"

"ကျွန်မဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီးမွေးထားတဲ့ သားလေးပါ ဒေါ်လေးရယ်၊
မတိုက်ချင်ပဲဘယ်ရှိပါ့မလဲ"

"အေး... အေး... ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ... အမေပီသတာ၊ မချောစု
ဘာပြောပြော၊ ကိုယ့်နို့ကိုယ်သာတိုက်ဟေ့၊ တကတည်း... သူက
ကြားကဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်၊ ဟိုအမိန့်ပေး... ဒီအမိန့်ပေးနဲ့"

XXXXX

အခန်း (၄)

၁ (၈)

မယဉ်ရွှေသည် ကလေးဝေယျာဝစ္စများကိုလုပ်ကိုင်ပေးရင်း... ကလေးကိုသံယောဇဉ်တွယ်နေမိသည်။ ခင်လပြည့်ဝန်းတို့ပြန်သွားမှာပင် စိုးရိမ်နေမိ၏ ။

ကလေးအနီးလျှော်တော့လည်း... မယဉ်ရွှေ၊ ကလေးချောသိပ် တော့လည်းမယဉ်ရွှေ။ မယဉ်ရွှေက... ခင်လပြည့်ဝန်း၏ အညစ်အကြေး အဝတ်များကိုပင် လျှော်ပေးခဲ့ပါသည်။ တကယ်တော့... မယဉ်ရွှေတို့လုပ် ပေးရမယ့်တာဝန်ထဲမှာ ဒါတွေမပါ။ ဝမ်းဆွဲအဖြစ် ကလေးမွေးပေးရုံသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်... မယဉ်ရွှေက ခင်လပြည့်ဝန်းကို ခင်လည်းခင်နေ၊ သူဌေးသမီးလေး တစ်ယောက်တည်း အားငယ်စွာ လာရောက်မှီခိုနေတာ ကိုလည်း သိနေ၍ အလုံးစုံကူညီပေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"အစ်မယဉ်ရွှေ"

"ဟေ..."

"သားလေးကိုမွေးတာ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့နော်"

"ဟုတ်တယ်လေ..."

"နဲ့က ဘာနေ့လဲဟင်"

"ကြာသပတေးနေ့ကျတယ်ခင်လပြည့်ဝန်း"

"ကျွန်မလေ ကျွန်မသားလေးကို နာမည်ထဲမှာ နေတို့ လ,တို့ ပါအောင်မှည့်ချင်တာ၊ ကြာသပတေးသားဆိုတော့..."

"ကြာသပတေးဆိုတော့ ပ၊ဖ၊ဗ၊ဘ၊မ...လေ၊ ခင်လပြည့်ဝန်းက နေတွေ

လ,တွေ ဘာလို့ထည့်မှည့်ချင်တာလဲ"

"ဟို... ဟို... ကျွန်မအဖေ သားလေးရဲ့အဘိုးနာမည်က ဦးနေလ-ပါ။
ပြီးတော့ ကျွန်မနာမည်က ခင်လပြည့်ဝန်းလေ။ ကျွန်မ အောက်မှာ
မောင်လေးတစ်ယောက်မွေးဖူးသေးတယ်။ လသားအရွယ်နဲ့
ဆုံးသွားတယ်အစ်မယဉ်ရွှေ၊ အဲဒီ မောင်လေးနာမည်က နေမင်းသူရိန်-တဲ့၊ ဖေဖေက
သားသမီးတွေကို နေလပါတဲ့နာမည်တွေချည်းမှည့်မယ် လို့ပြောခဲ့ဖူးတယ်။
သားလေးကိုလည်း ကျွန်မတို့မျိုးရိုးနာမည်အတိုင်း နေလထည့်ပြီးမှည့်ချင်လို့ပါ"

"အင်း..."

မယဉ်ရွှေက စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ကြာသပတေးနံကတော့ နေလနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ကြာသပတေး ပ,ဖ,ဗ,ဘ,မ-
ကို နေလတစ်ခုခုနဲ့ တွဲလို့ရတာ ပဲခင်လပြည့်ဝန်းရဲ့၊ ဥပမာဖိုး လပြည့်ဆိုရင်ကော၊
ကြည့်စမ်း- သားလေးက လပြည့်နေ့မှာလည်း မွေးတယ်၊ အသားလေးကို ဖြူပြီး
မျက်နှာလေးက ဝိုင်းစက်နေတာပဲ၊ ဖိုးလပြည့်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လိုက်ပါတယ်၊
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား... သားသားရေ... ဖိုးလပြည့်လေးရေ"

မယဉ်ရွှေက သူမမှည့်ပေးသည့်နာမည်ကိုခေါ်ကာ ကလေးကို
ဖြူလိုက်သည်။

"ဖိုးလပြည့်ဆိုတာ ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်၊ အရပ်နာမည် ကြီး၊
ကျောင်းအပ်တော့ မောင်ဖိုးလပြည့်ဆို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့၊
ကျွန်မစဉ်းစားပါဦးမယ်လေ၊ နာမည်ဆိုတာ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား
အစ်မယဉ်ရွှေရယ်..."

"အေး... ဟုတ်ပါတယ်၊ နေ့နံလည်းသင့်အောင်၊ ပညတ်လည်း
ကောင်းအောင် တို့တွေစဉ်းစားကြသေးတာပေါ့"

နောက်တစ်နေ့မှာပင်... ခင်လပြည့်ဝန်းက သူမစဉ်းစားလို့ရ
သောနာမည်ကို ပြောပြလေသည်။

"အစ်မယဉ်ရွှေ၊ မိုးမြင့်သော်တာ... ဆိုတဲ့နာမည်လေးက
မလှဘူးလားဟင်... သော်တာဆိုတာ... လမင်းကိုပြောတာပဲမဟုတ်လား၊
မိုးပေါ်မှာသာနေတဲ့လမင်းကြီးပေါ့... အစ်မယဉ်ရွှေရယ်"

"အေး... ကောင်းသားပဲ၊ မိုးမြင့်သော်တာ... မိုးမြင့်သော်တာ"

မယဉ်ရွှေက ခင်လပြည့်ဝန်းရှာတွေ့ထားသည့်နာမည်လေးကို
ရွတ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

သည်လိုနှင့်... သားလေးနာမည်ကို မိုးမြင့်သော်တာဟု မှည့်ခေါ်
ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

+ + + + +

မိုးမြင့်သော်တာလေး လေးလသားအရွယ်တွင် ဒေါ်ချောစု
ရောက်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့... ခင်လပြည့်ဝန်းကို အပြီးပြန်လာ
ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်မှ ခင်လပြည့်ဝန်း၏ မိဘများက...

"ခင်လပြည့်ဝန်းကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ရန်... ကလေးကို သင့်တော် ရာလူအား
မွေးစားဖို့ ပေးခဲ့ရန်"

...ဆိုသည့်အမှာစကားက ဒေါ်ချောစုနှင့်အတူ ပါလာခဲ့လေသည်။

"အဲဒီ တော့... ဒီကလေးကို ဘယ်သူမွေးစားမလဲ၊ မွေးစားမယ့် လူ
ရှာပေးပါဦးအဒေါ်ရယ်၊ ခင်လပြည့်ဝန်းကတော့ ကျောင်းဆက်တက် ရမှာလေ၊
ကလေးကိုဘယ်နည်းနဲ့မှခေါ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး"

ဒေါ်ချောစုက ခင်လပြည့်ဝန်းမိဘများမှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း စီစဉ်နေတော့သည်။ ခင်လပြည့်ဝန်းရဲ့ခံစားချက်နဲ့ ကလေးအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာတွေကို ထည့်မတွက်တော့ချေ။

ခင်လပြည့်ဝန်းမှာတော့ သားလေးနှင့်ခွဲရမည့်အရေးတွေ့ကာ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်ဖြစ်နေတော့သည်။

"တို့တောရွာမှာ ကိုယ့်သားသမီးမဟုတ်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားမယ့်လူတော့အရှားသားအော့၊ မွေးမယ့်လူရှိလည်း ကလေး ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ကြီးပြင်းရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါတစ်ခုလည်း ညီးတို့စဉ်းစားကြဦး"

"တစ်သက်လုံး ပစ်ထားခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူးအဒေါ်ရယ်၊ တစ်နေ့ ပြန်လာခေါ်မှာပေါ့၊ လောလောဆယ်မှာ ခင်လပြည့်ဝန်း ကလေးတစ်ယောက်မွေးခဲ့တာ လူအသိခံလို့ကို မဖြစ်လို့ပါ၊ ကျွန်မလည်း သူ့မိဘတွေမှာတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတာ လေ၊ ကျေးဇူးရှင်တွေဆိုတော့ သူတို့စကား လွန်ဆန်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး"

"အမေရယ် သူတို့ကလေးကို မထားမဖြစ်ထားခဲ့မှာဆိုရင်လည်း တခြားလူတော့ မပေးချင်ဘူးအမေ၊ မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ပဲမွေးထားမှာပေါ့၊ နော်... အမေ"

မယဉ်ရွှေက မိခင်ဒေါ်အေးစိန်ကိုပြောလိုက်သည်။

"ယဉ်ရွှေ... ညီးအပျိုလေးနော်၊ ကလေးတစ်ယောက်တာဝန် နည်း... မှတ်လို့လား"

"အမေခွင့်ပြုရင် မွေးပါရစေ၊ ဒီကလေး... ကျွန်မကိုယ်တိုင် မွေးပေးထားတဲ့သားလေးမို့ပါ၊ သူများပေးပစ်မှာမကြည့်ရက်ပါဘူးအမေရယ်၊ ကျွန်မအပျိုပေမယ့် ကလေးမွေးစားတော့ ဘာဖြစ်တုံး၊ ကျွန်မ မွေးတဲ့ကလေးမဟုတ်မှန်း တစ်ရွာလုံးသိနေတာပဲ"

"ညီးအိမ်ထောင်ရက်သားပြုမယ်ဆိုတော့ ကလေးကြီးတစ်ဖက် နဲ့မိန်းမဆိုရင် ညီးယူမယ့်လူက ငြိုငြင်မှာပေါ့သမီးရယ်"

"အို... ယောကျ်ားမယူရ ဘာအရေးတုံး၊ ခုလည်း ရည်းစား သနာရှိနေတာမှမဟုတ်တာ၊ အမေကလည်း..."

"ကာယကံရှင် မိန်းကလေးသဘောကရော..."

ဒေါ်ချောစုနှင့် မယဉ်ရွှေတို့သားအမိသာ ကလေးအတွက် ပြောဆို စီစဉ်နေကြသည်။ အမေရင်းတစ်ယောက်လုံးရဲ့ဆန္ဒကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မမေးမိကြပါ။ အမိကအမေရင်းဖြစ်သော ခင်လပြည့်ဝန်းက သူတို့ပြောသောစကားများကို နားထောင်ရင်း ကြိတ်ငိုနေရှာသည်။ ဒေါ်အေးစိန်က မေးလိုက်မှသာ ခင်လပြည့်ဝန်း ခေါင်းမော်လာ၏ ။

"ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး၊ သား လေးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ အဲဒါပဲသိတယ်"

"ခင်လပြည့်ဝန်းရယ်... ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ပါအေ၊ ပြီးတော့... တို့က ကလေးကို တစ်သက်လုံးသူများပေးထားခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး လေ၊ ခင်လပြည့်ဝန်း ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်နိုင် တော့ ပြန်လာခေါ်မှာပေါ့၊ မသကာ ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လောက်ပါပဲအေ..."

ဒေါ်ချောစုက ချော့မော့၍ ဝင်ပြောသည်။

"ဒီလိုဆိုရင်လည်း... အစ်မယဉ်ရွှေမွေးမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်၊ အစ်မယဉ်ရွှေနဲ့ဆိုရင် ကလေးကို ကျွန်မစိတ်ချတယ်"

မယဉ်ရွှေက မိခင်ဒေါ်အေးစိန်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

"ဪ... ပြောဖို့မေ့နေလိုက်တာ၊ ခင်လပြည့်ဝန်းအဖေက ကလေးမွေးစားမယ့်လူတွေကို ကလေးကိုစောင့်ရှောက်ဖို့စရိတ်အနေနဲ့

ငွေတစ်သောင်းပေးလိုက်ပါသေးတယ်၊ ကလေးကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့
မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နောင်လည်း အလျဉ်းသင့်သလို ထောက်ပံ့ပါမယ်တဲ့"

ဒေါ်ချောစု ပြောလိုက်သောစကားက... ကလေးမွေးစားရန်
ချီတုံချတုံဖြစ်နေသော ဒေါ်အေးစိန်စိတ်ကို ယတိပြတ်ဆုံးဖြစ်စေဖို့
တွန်းအားပေးလိုက်လေသည်။

XXXXX